

ετάραιζε τής λίμνης τὰ νερά...

'Εν 'Ιουδαίῳ ποταμῷ,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καθαροῦς θέλων ἡμᾶς
ἐκ τῶν ἀνομιῶν,
καὶ σώσει τὸν κύνων...

—Βρέ διάολο παπα-Πέτρο, τοῦ λέω, κοντεύεις δλους τούτους
νὰ τοὺς κάμης ῥεθόδορους Χριστιανούς!..

—Τώρα ἴα τοὺς ἀγιάσω, μοῦ λέει, καὶ θα τοὺς βαπτίσω, γιὰ
νὰ πᾶν...στὸ διάολο!..

—'Αμα τοὺς ἀγιάσης καὶ τοὺς βαπτίσης, τοῦ ἀπάντησα, θά
πάει στὸ Θεό...

—'Ωχ, ἀδερφέ, μοῦ λέει, τί τοὺς θέλει ὁ Θεός!... 'Επιστρέφου
οὐτὸς κάμῃ!...

Καὶ ἔδωκε τοὺς ἀγιάσει.

Γιομάτη κλάδους ποῦ θουτούσαν, σάν διψασμένοι στὰ νερά
καὶ ὑβροχαρῆ φυτό, ἡ λίμνη, μὲ κάτι νούφαρα στρωμένα ἀπὸ
πάνω τῆς, σάν νὰ στολιστικε ἐπὶ τούτῳ γιὰ νὰ δεχτῆ τὸν Τίμιο
Σταυρὸ, ἐδέχθη τὴν κατάδυσιν:

'Εν 'Ιουδαίῳ βαπτιζομένου σοῦ, Κίριε...

Πρῶτος, ἔσκυψε ὁ γωροφύλακας—τὸ Κράτος—καὶ ἄφθηκε ἀπὸ
τὸ ἀγίασεν νερὸ καὶ ἀμέσως τὸν ἐμυήθησαν ὄλοι. Γάλλοι,
Τούρκοι, Γύφτοι, 'Ινδοκινέζοι, οἱ Μαῦροι,
ὁ 'Ιταλός, ποῦ πολεμοῦσε τὴν 'Ελλάδα.
'Η δύναμις τῆς τελετῆς καὶ ἡ λειτουργία
ἔκαμε καὶ τὸν σὺντροφὸ μου Γάλλο ζῶ-
ματικὸ—ἔγαν ἄθειον καὶ πολὺἔξερον Παρι-
σιανό, ἀρνούμενον τὰ πάντα—νὰ γονατίσει
κί' αὐτὸς καὶ νὰ λούσῃ τὸ κεφάλι του μὲ
τὰ ἀγίασθέντα ὕδατα...

—Σεῖς οἱ 'Ελληνες, μοῦ εἶπε, διατηρήσα-
τε πολλὰ, ἀπὸ τὴν παλαιὰ σας εἰθώλοκα-
τρεία, στὴ νέα θρησκεία σας!...

—'Εμεῖς οἱ 'Ελληνες, τοῦ ἀπάντησα, διό-
λου δὲν ἀλλάξαμε ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες
χρόνια...

'Ο Πίμος Σταυρὸς κατεδύθη, ἐκεῖνὴ τὴν
ἡμέρα σ' ἄλων τῆς ψυχῆς καὶ ἐφότισεν ἄ-
δυστα θαθεῖα καὶ σκοτεινὰ. 'Η λιτανεία ἐπέ-
στρεψε καὶ πάλιν, κατόπιν, μὲ τὴν ἰδίαν τὴ
πομπή, στὸ Ροδνικ. Κί' εἰμεις ἐξασκολουθή-
σαμε τὸ δρόμο μας.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀλληλοφάγωμα
ἐξασκολούθησε.

'Ο ἀγίασμός τοῦ παπα-Πέτρο, δὲν ἦταν παρὰ μόνον σταῖς
μᾶς μονάχα στιγμῆς. 'Ακτὶς φῶτος στὰ θάθη τῶν ψυχῶν...

—Κί' ἔδωκε, μᾶς ἔλεγε ὁ Γάλλος, σάν φτάσαμε στὸ σπῆτι τοῦ
κ. Βούτσα, στὴν Κλεισοῦρα, μὲ τὸ ἀγίασμένο ἐκεῖνο πλύσιμο
ποῦ ἔκαμα, αἰσθάνθηκα κάτι νὰ ἐξελπίσθαι ἀπ' τὴ ψυχὴ μου καὶ
τὸν ἑαυτὸ μου νὰ γίνεταί ἐντέλως ἀλλοιωτικός!... 'Ἦταν ἡ ἐ-
πιβολὴ τῆς τελετῆς, ἦταν κάτι τὸ παλιό, ποῦ μέσα μου κοιμό-
τανε καὶ ἐζύπνιζε... Δὲν ξέρω!.. Μήπως ἄρχισα νὰ πιστεῶ;..

—'Επειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες χαριστήκαμε.
Δὲν τὸν ἐρασσαίεθα νὰ μοῦ πῆ τί εἶχε σπεῖσθῃ στὴν ψυχὴ του.

—'Ισως, ὅστε ὁ 'Ἰδιος νὰ μὴν τῆμαθε ποτέ...
Σκοτώθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, σὲ μιά ἐπίθειο ποῦ ἔγινεν ἐκεῖ
κοντὰ, στὴν καμῆτὴ τοῦ 'Εριγῶνος...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Όσο μακραίνει ὁ δρόμος τοῦ ἔρωτος, τόσο περισσότερη εὐχάριστη
αἰσθάνεται ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἔχει λεπτὸ πνεῦμα. Π α σ κ ἄ λ

'Η μεγαλύτερη εὐτυχία, τὴν ὅποια μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ ὁ ἔρωτας,
εἶνε ἡ πρώτη χειραγία μας μὲ τὴν γυναῖκα ποῦ ἀγαπάμε. Σ τ α ν ἄ λ

'Ο μοναδικὸς ἄξιος γιὰ τίς γυναῖκες ἄνδρας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὅποιος
τίς θεωρεῖ ὡς ἄξιες σεβασμοῦ. 'Α λ Δ ο υ μ ἄ ς ἰ ὀ δ

Τιμᾶτε τίς γυναῖκες, γιὰτί αὐτὲς κεντοῦν πάνω στὸν καμῆτὰ τῆς ζωῆς
τὰ ῥόδα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰτί αὐτὲς πλέκουν τὴν θεῖα ἀλυσίδα τοῦ ἔρω-
τος, γιὰτί αὐτὲς μένουν ἀγρυπνεῖς κάτω ἀπὸ τὸν ντροπαλὸ πέπλο τῆς
χαρίτος καὶ μὲ χεῖρ ἅγιο τροφοδοτοῦ τὴν αἰώνια φλόγα τῶν ἀγλαῶν
αἰσθημάτων. Φ ρ. Σ ἰ ἴ λ λ ρ

'Εχομε πλάσει τὴν ἰδέα τοῦ ἔρωτος τόσο ὁμορφη, ὥστε σκορπᾷ
τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ σ' ἐκείνους ἀκόμα ποῦ δὲν τὴν ἔχουν αἰσθανθῆ
καθόλου. Ε Μ κ α τ ἰ ἰ γ

Κί' ἡ γυναῖκες ἀκόμα ποῦ αὐτοκτόνησαν ἀπὸ ἔρωτα ἐν ἔσχατον ποτέ
νᾶναι γυναῖκες, δηλαδή πλάσματα ποῦ μόνο τὸν
ἑαυτὸ τους μποροῦν ν' ἀγαπήσουν. Ε Ρ ε ῦ

'Η γυναῖκα ποῦ μᾶς μοιάζει μᾶς εἶνε ἀντα-
θητική, γιὰτί στὴ γυναῖκα ζητοῦμε ἀκούσιον ἐ-
κείνο ποῦ μᾶς λείπει. Φ ρ. Ρ ε ν ἄ ν

Καμιά καρδιά, μὰ καὶ ἀγάπηση, δὲν μπορεῖ
νὰ σπάσῃ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ πάσῃ
ν' ἀγαπᾷ. Μ ε τ α ο τ ἄ σ τ ο ς

'Ο ἔρωτας μοᾶζει μὲ τὸν σεῖσμο. Μία σεισμο-
κὴ δόνησις προξενεῖ μῦρια ἐρημιά: Μὰ ματὰ
κόρη ἀκόμη περισσότερα. Φ ρ. Κ ο π ἄ ε

'Ο σεῖσμός εἶνε ταραχὴ τῆς γῆς. 'Ο ἔρωτας
ταραχὴ τῆς καρδιάς. Β. Ο ὑ γ κ ὠ

'Ο ἔρωτας, καθὼς τὸν αἰσθανόμαστε στὴ ση-
μερινὴ κοινωνία, δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀνταλλαγὴ διῶ
παραῖ πᾶν καὶ ἡ ἐπαρὴ διῶ διαμορφετικῶν ἐπ-
ιδερμῶν. Σ α μ φ ὀ ρ

'Ο Νίτσε εἶπε : «Εἶνε σκληροὶ οἱ ἀνεξαρτέτως οἱ δημιουργοί. Μή-
πως ὑπάρχει ἄλλος μεγαλύτερος δημιουργὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ;
Π. Β ε ρ γ ἰ ἔ

'Ο γάμος μοιάζει μὲ χίτρα, στὴν ὅποια βράζει νερὸ. 'Ο κρωλογη-
μένος ποῦ ἀπολαύσει καὶ καθέτα πάνω στὴ χίτρα, στὴν ἀρχὴ αἰσθάν-
εται μὲ εὐχάριστη ἀνακούφιση ἀπὸ τὸν ἀπῶ, μὰ ἔπειτα σιγά-σιγά
ζυματίζεται. Σ ἄ λ

'Η γυναῖκα, κί' ἂν δὲν σκεπτεταί βαθεῖα δσον ὁ ἄνδρας, πάντως
ὄμως αἰσθάνεται ποῦ βαθεῖα ἀπ' αὐτόν. Γ. Σ ἄ ν δ η

'Όσον καιρὸ κί' ἂν φιλοσοφί ο ἁνθρώπος, μπορεῖ νὰ μὴν ἀποχτήσῃ
τόσες γνώσεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅστε τοῦ διδάσκει ὁ ἔρωτας, μέσα σὲ
μὰ μέρα. 'Ε μ ε ρ σ ο ν

'Ο πρῶτος ἔρωτας εἶνε μὰ δεῦτερη παιδικὴ ἡλικία, ἡ ὅποια σφηνώ-
νεται ἀνάμεσα στῆς μέρες τῆς ζωῆς μας, τίς γεμᾶτες ἀπὸ λίπες καὶ
κόπου. 'Ο ν. Μ π α λ ζ ἄ κ

'Ο ἔρωτας εἶνε ἕνας ἐγωισμός ο ἰ κ λ ο π ρ ὀ σ ω π ο ς λ ..
Μ π ο μ φ λ ἔ ρ

'Η γυναῖκες εἶνε συνήθως ποτές στὸν ἔρωτα καὶ σπανιότατα ποτές
στὴν ἔραστὴ τους. Π ρ ε β ὀ

'Ο ἔρωτας εἶνε γινὸς ἀγνώστου θεοῦ. Μ π ὀ β ἰ ο

Γιὰ τὴ ζωὴ τῆς γυναῖκα ὁ ἐραστής εἶνε ἔτι ὁ πρό-
λογος γιὰ τὸ μυστήριον. Α. Φ ρ ἄ ν ς

Οἱ ἄγνια ἀπλῶς διαβαίνουν τὴ ζωὴ, δὲν τὴν ζοῦν.
'Α ν τ ρ ἔ Τ ε ρ ἰ ἔ

'Όποιοσ θέλει νὰ φιλήσῃ, πρέπει νὰ χασμορήσῃ.
'Ε λ λ η ν ἰ κ ἦ Π α ρ ο ῖ μ ἰ α

Γιὰ τὴν εὐαίσθητὴ ψυχὴ, ποῦ τὴ γεμᾶζει μὲ λύπη τὸ
βάρος τῆς ζωῆς, ἄλλη παρηγοριά δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸν
ἔρωτα. Κ α Ο ἔ ἰ δ α

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Κάποτε ἕνας δικαστῆς ἔλεγε, κατὰ τὴ διεξαγωγὴ μᾶς δίκης, πῶς
δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ψευδορκος ἕνας μάργος, ἂν τυχόν μεταβάλλει
μὰ προηγουμένη κατάθεσί του. Καὶ συνέχισε :

—'Εσθαι ἐγὼ, δταν μπῆρα σήμερα τὸ πρωὶ στὴν αἰθουσα τοῦ δι-
καστηρίου, μορῶστα νὰ ὀρκωθῶ ὅτι εἶχα τὸ ρολόγι μου μέσα στὴν
τσέπη μου. Κί' ἔδωκε, πριν ἀπὸ λίγη ὥρα, θυμῆθηκα πῶς τὸ εἶχα ἀ-
φήσει ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας τῆς κάμαράς μου. 'Εταί,
βλέπετε, εἶνε ὁ ἀνθρώπος. Σχεχασιάς...

—'Όταν ἐπέστρεψε τὸ βράδι στὸ σπιτι του, ὁ δικαστῆς ἔβρινε κατὰ-
πληκτος, δταν ἡ γυναῖκα του τὸν ρώτησε :

—Γιὰτί τόση φασαρία γιὰ τὸ ρολόγι σου ; 'Ἦταν ἀνάγκη νὰ στεί-
λῃς πέντε ἄτομα γιὰ νὰ τὸ ζητήσης ;

—Δὲν ἔστειλα κανέναν, φώναξε ὁ δικαστῆς. Μήπως
τὸ ἔδωσες ; ..

—Τὸ ἔδωσα στὸν πρῶτο ποῦ ἦλθε ! 'Αφοῦ ἤξερε ἀκό-
μη καὶ σὲ ποὸ μέρος τὸ εἶχες ἀφήσει λ ..

Κόκκαλο ὁ δικαστῆς λ ..

'Ο Χ ἰ θ. — 'Ω, κύριε Μπράουν ! Πῶς εἶσθε ; Πό-
σο καιρὸ ἔχω νὰ σᾶς ἰδῶ λ .. 'Αλήθεια, ὁ ἐγγονός μου
ὑπηρετεῖ στὰ γραφεῖα σας, νομίζω...

'Ο Μ π ρ ὀ υ ν. — Ναι. Τὴν πρῶτην μάλιστα Τρί-
τη, ποῦ ἔγιναν οἱ ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαίρου, μοῦ ζήτησε
τὴν ἄδεια ν' ἀπουάσῃ, γιὰτί μοῦ εἶπε πῶς ἐπρόκειτο
ν' ἀκολουθήσῃ τὴν...σφιεία σας λ ..

